

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci **stěžovatele: P. T.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, a **dalšího účastníka: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2004, č. j. 59 Az 210/2003 - 43,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále též „žalovaný“) ze dne 3. 12. 2003, č. j. OAM - 6138/VL - 10 - 08 - 2003, byla žádost stěžovatele o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1990 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu stěžovatelem je snaha vyhnout se možnému jednání ze strany věřitele na Ukrajině a rovněž přání stěžovatele legalizovat si pobyt v České republice, aby se vyhnul negativním důsledkům správního vyhoštění a mohl v České republice i nadále pobývat.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, v níž uvedl, že přijel do České republiky, aby požádal o azyl v souvislosti s tím, že má problémy

na Ukrajině. Když se vrátí na Ukrajinu, bude mít problémy ze strany mafiánského seskupení z jím uvedených důvodů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a poukázal na to, že žalobce žádné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neuvádí, pouze opakuje, že měl problémy na Ukrajině a v případě návratu do vlasti bude mít potíže s mafiánskou skupinou s jím sdělených příčin. Stěžovatel tedy v podané žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by zpochybnilly správnost vydaného rozhodnutí a odůvodnily jeho změnu. Žalovaný je přesvědčen, že s zopakovanými informacemi se již náležitě vypořádal, jak je zřejmé z odůvodnění jeho rozhodnutí.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem č. j. 59 Az 210/2003 - 43 ze dne 30. 4. 2004 tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že se ztotožňuje se závěrem správního orgánu, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žádost o udělení azylu je tak zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, když stěžovatel v průběhu celého řízení ani netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, ani neuváděl, že by měl strach z pronásledování z uvedených důvodů. Potíže stěžovatele vyplývají z problému se soukromými osobami, které se dožadují vrácení zapůjčené částky.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal stěžovatel dne 25. 6. 2004 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a zjistil, že kasační stížnost je podána včas. Stěžovatel převzal rozsudek krajského soudu osobně dne 15. 6. 2004, kasační stížnost byla podána osobně u Krajského soudu v Ostravě dne 25. 6. 2004. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti především uplatňuje důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tvrdí, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice, zda je možno na případ stěžovatele vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy, že žádost o udělení azylu byla podána zjevně nedůvodně. Stěžovatel je přesvědčen, že na základě skutečností, které uvedl, je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován právě z toho důvodu, že není členem těchto struktur a domovský stát tuto situaci toleruje, resp. sám tvorbu těchto struktur podporuje. Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatel dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout. Konečně důvod k podání kasační stížnosti stěžovatel spatřuje v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když je toho názoru, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení, předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný se porušení správního řádu dopustil minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Stěžovatel se domnívá, že splňuje zákonné podmínky pro přiznání překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu, kterými se podle jeho mínění správní orgán, ani krajský soud, v odůvodnění svých rozhodnutí nezabývaly.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušit napadené rozhodnutí a zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, což odůvodnil tím, že aby mohl uplatňovat svá procesní práva u soudu, potřebuje být i nadále přítomen v České republice.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Uvedl, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněná ve správním řízení. Kasační stížnost proto považuje za nedůvodnou, stejně tak i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně vyšel z toho, že stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, takže žalovaný správně jeho žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděný důvod, tedy strach z pronásledování kvůli příslušnosti k „sociální skupině nečlenů zločineckých struktur“, není důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušnosti k určité sociální skupině, či zastávanými politickými názory. V kasační stížnosti tvrzený důvod – obavy z pronásledování z důvodu k příslušnosti k určité sociální skupině, kterými jsou dle názoru stěžovatele i nečlenové zločineckých struktur, tedy i on sám, rovněž nelze přijmout. Zákon o azylu pojem sociální skupina nevynezuje, lze však výkladem dospět k závěru, že „sociální skupina“ se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. U nečlenů zločineckých struktur proto nelze o sociální skupině hovořit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Rozhodne-li tedy Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 uvedeného zákona. Z tohoto důvodu neshledal Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného v daném případě žádné pochybení a ani krajskému soudu nelze vytýkat, že se otázkou existence překážek vycestování ve svém rozsudku nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladu řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. června 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu